
Horváth Elemér

ARANY JÁNOS UTCA

ebben a nagy kozmikus ürességben
egy csillag ég s mintegy mellékesen
egy bolygót melegít ahol a víz
természetes ahogy a levegő
itt az okos élőlények között
van egy amely szonátát komponál
a holdvilágról nincs még villany és
végtelen világegyetem üres
kivéve egy költő verseiben
púpos gróf tündér pesszimizmusa
este tejért megyünk esik a hó
s egy falu az isten háta mögött
egy teljesen marginális falu
kétségtelenül a világ közepe

HAMVAZÓSZERDA

a második világháborúban
a gyerekkorom lett az áldozat
az újvilág érzéketlen nyitánya
az ifjúsággal bánt ugyanúgy
maradt a fényes fagyasztó nyugat
aminek szintén szabott ára volt
szerelem szülőföld haza
míg megtudtam por és hamu vagyok
most itt tartok nosztalgiátlanul
és másképp nem lesz már soha
a versek ellenére sem
s azokkal együtt sem
legjobb esetben biológia
a legrosszabban csak történelem

VISSZFÉNY

nem mentem vissza hozzád s ez kudarc
amerikai szemmel nézve is
nem szereztem diplomát ez is az
szegedről nézve new yorkból alig
megkerestem a mindennapi kenyere
s utálok az öncélú kariert
nem kevésbé a nem öncélút is
nem érzem magamat fontosabbnak
júliusz cézárnál se a postás
unokaöcsémnél verset írok
valahogy úgy ahogyan pissarro
festett párisi utcasarkokon
beleadva mindenemet
akármennyi por és hamu vagyok

A SZERPENTINÚT

magánya megszokott erdeiben
boldog a száműzött ezüstfenyők
őrzik a tisztás zöld napfoltjait
mahopac firenze a pannon ősz

visszafelé a távcső kék szeme
i have found the fountain mother
lascia perder le acri lacrime
itthon vagyok a csillagok alatt

könyvére borult diákfej mereng
a jövő sötét kérdőjelein
fehér kövek közt tündöklő csapás
amelyen újra visszatér ide